

[Indenrigsministeren.]

vejelser er jo foretaget igennem en lang Række Aar, og hvis man nu skulde følge det ærede Medlems Tanke, vil det sige, at man skal ind i ny og meget vidtløftige Overvejelser, og det vil igen sige, at de meget paatrængende Spørgsmaal om Ordningen af Viborgforholdene igen skydes ud i en uvis Fremtid. Det finder jeg uden Mening, og jeg finder for øvrigt ogsaa, at det er aldeles uforvårligt, og derfor mener jeg, at man maa tage fat paa Arbejdet nu, saa meget des mere som jeg er af den Opfattelse, at Sindssygevæsenet herhjemme staar paa et saa højt Stade, og at den Sagkundskab, vi har paa disse Omraader, repræsenterer saa nogenlunde det bedste, der findes i Verden, saa vi meget godt med denne Sagkundskab som Baggrund kan skride til Realisation af de Planer, man allerede har.

Det ærede Medlem var dernæst inde paa, at det Udvalg, som Indenrigsministeriet har nedsat, paa et vist Tidspunkt skulde have været fremme med et Forslag om at ofre en halv Million Kroner paa Sindssygehospitalet i Viborg. Det er rigtigt, at saadanne Tanker har været fremme, idet man jo nemlig i nogen Grad, hvad der er ret forstaaeligt og navnlig var forstaaeligt i Krigsaarene, veg tilbage for at komme med saa vidtgaende Forslag, som her er Tale om, men efter at man grundigt havde undersøgt Sagen, maatte man erkende, at denne halve Million, som let kunde blive til en hel, vilde være fuldstændig spildt, fordi det ikke er muligt at foretage nogen egentlig Restauration af de forhaandenværende Anlæg i Viborg.

Saa sagde det ærede Medlem til Slut, at man skulde have Tid til at sætte sig ind i Udvalgets Betænkning. Jeg vil dertil sige, at Udvalgsbetænkningen ikke er saa overordentlig omfangsrig, og det er nu snart længe siden, Forslaget her blev bebudet, og længe siden, det blev fremsat, saa egentlig synes jeg, der har været ret god Tid til at sætte sig ind i denne Betænkning.

Til det ærede Medlem Hr. Søren Olesen skal jeg blot sige, at det ikke med dette Lovforslag i og for sig er Tanken at skaffe mere Plads — man har ganske godt med Plads paa Sindssygehospitalet —, men det er at skaffe bedre Forhold for Patienterne, for Lægerne, kort sagt bedre Muligheder for de syges Behandling og dermed for deres Helbredelse. Det er det, man tilstræber.

Det andet Spørgsmaal, man har beskæftiget sig med, og jeg kan vel uden at overdrive sige, det man navnlig har beskæftiget sig med, er Spørgsmaalet om det nordjyske Hospitals Beliggenhed. Det er det, der ogsaa

i Dag har optaget saa langt den største Del af Diskussionen. I og for sig var jeg helst fri for paa dette Sted at beskæftige mig med det, men Tavshed kan i den Henseende mistydes, og derfor maa det vist være rigtigt, at jeg ogsaa siger nogle Ord om det.

Jeg tror man kan sige, at den Kritik, der har været fremme i saa Henseende, har været, skal vi sige en Smule hæsblesende. Endnu før Tryksværtten paa Lovforslagets Sider havde faaet Tid til at blive rigtig tør, rejste Kritikken sig, idet det ærede Medlem Hr. Strøm under Finanslovbehandlingen kritiserede Lovforslagets Bestemmelser om det nordjyske Hospitals Beliggenhed meget stærkt. Det ærede Medlem sagde omtrent følgende: Mange vil mene, at det er Ministerens nære Tilknytning til Brønderslev, der har faaet ham til at foreslaa denne By. Men, føjede det ærede Medlem til: Det tror jeg nu ikke. Ja, det lyder jo egentlig svært uskyldigt, og alligevel, da det ærede Medlem havde fremsat Udtalelsen, tænkte jeg paa et gammelt Ord, man bruger i den Egn, hvor baade det ærede Medlem og jeg hører hjemme: „Vorherre bevare min Mund, sagde Kællingen, da hun havde sagt alt det, hun troede at vide.“ Jeg vil saa kraftigt, som det er mig muligt, tilbagevise enhver Antydning af Insinuation i denne Retning. Enhver, der vil tænke sig blot en lille Smule om, vil forstaa, hvor urimeligt det er. Man har fra visse Medlemmers og visse Blades Side sagt, at jeg er valgt i Brønderslev. Det ved jeg ikke, hvad er; der er ikke nogen Valgkreds, der hedder Brønderslev. Det ærede Medlem Hr. Strøm er valgt i Aalborg Amt, og jeg er valgt i Hjørring Amt. Deroppe er der, saa vidt jeg har kunnet tælle i en Fart, seks forskellige Pladser, der konkurrerer om at faa Hospitalet. Tror man, at jeg vilde kunne staa mig ved at pille en enkelt Plads ud og sige: der skal Hospitalet ligge, for dér bor jeg. Jeg tror det ikke. Som Rigsdagsmand og som Minister har jeg kun eet at gøre: at handle ud fra rent saglige Hensyn, men jeg indrømmer, at den enkelte Bedømmelse af saadanne naturligvis kan være forskellig. Det er det, jeg har gjort, jeg har taget mit Udgangspunkt fra det eneste Sted, hvor et saadant kan hentes, nemlig fra de sagkyndiges Betænkning.

Jeg maa maaske udbede mig den højtærede Formands Tilladelse til visse Citater nu og i det følgende. Det hedder i denne Betænkning:

„Hospitalet bør ligge centralt i sit Landomraade, naar Hensyn tages til Kommunikationerne.“